

Daphnis și Chloe – De Longus

(traducere din limba greacă de GEORGE THORNLEY -1657)

~ PRIMA CARTE ~

Pe când vânam în Lesbos, am văzut un spectacol în dumbrava Nimfelor – cel mai frumos și mai plăcut din câte mi-a fost dat să vad. Era o icoană sau un tabou viu ce ilustra o poveste de dragoste. Dumbra era, într-adevăr, o priveliște foarte plăcută, cu copaci deși, presărați pretutindeni cu flori și udată de apa unui singur izvor ce avea numeroase cotituri și șantulețe de-a lungul lui. Însă mult mai frumoasă decât aceasta era acea imagine continuată de ea – nu numai o minunată și incredibilă intruchipare a destinului, ci și o ilustrare a artei iubirii antice care există de secole. Drept aceea, mulți străini, vrăjiti de renumele ei, veneau din dorința de a o admira – dorința la fel de mare ca aceea de a-și arăta devotamentul față de Nimfe. Se puteau vedea acolo tinere femei strângându-și la piept copiii, altele înfășându-i în scutecele spre a le acoperi goliciunea, copii care, urmându-și destinul, se dedicaseră îngrijirii turmelor de oi și capre; erau mulți pastori uciși, tineri care se încaieraseră, atacuri ale hoților, navaliri ale dușmanilor, lovituri date de barbați înarmați. Privind plin de admirație toate acestea și multe alte lucruri, toate ilustrând dulcile, dar periculoasele aventuri de dragoste, am simțit un nestăpânit imbold de a așterne ceva pe hârtie ca răspuns la această imagine. Astfel, după ce am căutat cu atenție și am găsit un talmaci care să-mi tâlcuiască această priveliște, am schitat aceste patru cărți, o veșnică jertfă închinată iubirii, un blestem interminabil pastrat cu sfîntenie de Pan și de Nimfe, și o comoară incântătoare care aparține în egală măsură tuturor oamenilor. Căci aceasta îi va vindeca pe cei bolnavi și îi va ridica pe cei căzuți; cel care a iubit și-o va aminti iarăși, iar cel care nu a cunoscut dragostea va fi inițiat în această artă. Căci nimeni n-a putut scăpa de dragoste, și nici n-o va putea face vreodată, atâta timp cât există frumusețe în lume și ochi care să o vadă.

Dar Dumnezeu să-mi ajute să scriu cu înțelepciune și dreptate pasiunile și minunatele destine ale altora, iar în vreme ce eu scriu despre iubirile lor, să-mi pastreze mintea întreagă.

Mitylene este un oraș din Lesbos și, prin titluri onorifice antice, este cunoscut drept „marețul și frumosul Mitylene”. Este străbatut de bratele mării și e împodobit cu multe poduri de marmură albă, bine șlefuită. Văzându-l, n-ai zice că e un oraș, ci o insulă în interiorul altei insule. La vreo două mii de acest Mitylene se întindeau pământurile unui anume stăpân bogat – cea mai incântătoare și mai plăcută priveliște de sub Grădina Raiului. Vedeai acolo munți plini cu fiare salbatice pentru vânat, dealuri și ostroave acoperite cu via de vie, câmpii încărcate cu tot felul de grâne, văi cu livezi și grădini, pârâuri murmurânde care străbat dealurile, pașiști pe care pasc oi, capre și vite, marea care scalda tarmul cu nisip fin și strălucitor, unduindu-se până departe la orizont.

În acest ținut minunat, un pastor numit Lamo, îngrijitor al turmei de capre, găsi un băiețel parăsit printr-un mare noroc al soartei (după cum se pare). Era o pașiște, iar acolo o pădurice umbroasă și multe desigur, toate împânzite cu via de iedera, în vreme ce pământul era acoperit cu un fel de iarbă mai moale, pe care zăcea copilul parăsit. O capra se tot apropia de acel loc, neglijându-și propriul ied pentru a se îngriji de nefericitul copil. Lamo observa atențiile ei repetate față de prunc și, făcându-i-se milă de iedul dat uitării, o urmări, văzând-o mergând cu grijă în jurul copilului, ridicându-se și așezându-se ușor, așa încât să nu cumva să-l ranească cu copitele ei, în timp ce pruncul suga laptele de pară ar fi fost hrănit de cea mai blândă mamă.

Minunându-se de asta (lucru lesne de înțeles), se apropie și descoperi un pui de om, un băiețel puternic și frumos, purtând veșminte rafinate cu însemnele și decoratiile unei nobile familii necunoscute. Mantia lui sau pelerina micuță era purpurie, legată cu un nasturăș de aur; lângă ea

era un mic pumnal, cu mâner de fildeŞ bine Şlefuit. La inceput, pastorul se gândi sa ia lucrurile pretioase Şi nici sa nu se gândeasca la copil. Însa apoi, gândindu-se la ruŞinea care l-ar copleŞi daca nu va dovedi aceeaŞi bunatate Şi purtare de grija pe care o vazuse la capra, aŞtepta caderea noptii Şi-i duse sotiei sale, Myrtalei, baiatul Şi lucrurile lui valoroase dimpreuna cu caprele. Dar Myrtale, uimita la vederea unei astfel de priveliŞti, zise: „Cum, acum caprele nasc baietei?” Pastorul se aŞternu pe povestit, adica ii spuse cum il gasise sugând la capra Şi cum ar fi fost copleŞit de ruŞine sa-l paraseasca pe bietul copil in ghearele mortii in acel desiŞ dat uitarii. AŞadar, când băgă de seams ca Myrtale era de aceeaŞi parere ca el, ascunse cu grija toate lucrurile gasite alaturi de prunc. Hotarâra atunci sa spuna ca baiatul era copilul lor, dându-l in grija caprei spre a fi alaptat. Iar pentru ca numele lui sa fie intr-adevar un nume de pastor, cazura de acord sa-l numeasca Daphnis.

Când inmormântarea lui Dorco se incheie, Chloe il duse pe Daphnis la PeŞtera Nimfelor ca sa-l spele cu mâinile ei. Atunci se dezbraca Şi ea pentru a se imbaia, iar Daphnis, pentru prima oara, privind-o fermecat, ii spala fiecare parte a trupului, care, fiind de o perfectiune Şi o frumusetate dincolo de orice inchipuire, nu avea nevoie nici de spalare, nici de podoabe. Dupa ce terminara, incepura sa adune flori pentru a impodobi statuile Nimfelor Şi atârna fluierul fermecat al lui Dorco de un colt de stânca ce ieŞea din perete. Plecând de acolo, mersera sa cerceteze ce se alesese de oile Şi caprele lor, pe care le gasira nici mâncând, nici adapându-se, ci intinse pe pamânt, aŞteptându-i parca pe Daphnis Şi Chloe, pe care nu ii mai vazusera de atâta timp. Vazând o asemenea priveliŞte, incepura a striga Şi a fluiera, dupa cum le era obiceiul; animalele se ridicara indata Şi se aŞezara cu mare graba la pascut, in vreme ce caprele cele mai zburdalnice sareau de colo-colo, bucurându-se ca turma era din nou in siguranta.

Numai Daphnis nu se putea bucura ca scapase cu viaţa, caci o vazuse pe Chloe goals – aceea zeita a frumusetii care ii fusese pâns atunci ascunsa privirii. Inima ii ardea in piept de parca ar fi primit vreo otrava fara leac, iar sufletul ii era chinuit de suferinta Şi neliniŞte intr-o asemenea masura, încât uneori ofta Şi respira repede Şi greoi de parca ar fi fost cineva pe urmele lui, iar alteori abia daca mai rasufla, ca Şi cum ar fi alergat cine Ştie cât amar de drum. Acea imbaiere ii pareaa mai primejdioasa Şi mai grozava decât marea Şi cugeta ca viata lui inca se afla in mâinile Şi la dispozitia piratilor tyrieni, el nefiind decât un biet pastor tânar, lipsit inca de experienta in ce priveŞte crimele Şi vicleşugurile dragostei.

Sfârşitul primei cărţi.